

Mouna Bel Haj Zekri:

Mouna Bel Haj Zekri glumica je i redateljica. Diplomirala je na *Tunisian National Theatre Acting School* (Akademiji za dramske umjetnosti Tuniskog narodnog kazališta). Magistrirala je na Menadžmentu u kulturi i diplomirala na Modernoj francuskoj književnosti. Bel Haj Zekri jedna je od autorica nekoliko dramskih tekstova u kojima je i glumila, uključujući njen najnoviji projekt: *The Blind Spot*, *Madame M* i *On la refait refait* autora Essiae Jaibija kao i *Fenêtres Sur...* Raje Bena Ammara. Glumila je u raznim nezavisnim filmovima. Introspekcija i sjećanja u žarištu su njenog stvaralačkog procesa.

La Dolce Vita**Mouna Bel Haj Zekri**

Već danima sanjam jedan te isti ružan san. Svake noći, sada već dva tjedna. Budim se zadihan i u znoju. Gušim se, a u tijelu sam malog dječaka koji je ostao sam. San počinje u svitanje. Sunce izlazi i ja prolazim šumom pokušavajući stići do mora. Što više napredujem, obala je sve dalje, blijedi svjetlost koju sam vidio u daljini, stabala je sve više, šuma postaje gušća, i ja sam u klopci. U početku sam mislio da sam sâm. Tada sam osjetio da netko hoda pored ili iza mene, vrzma se oko mene. Ne mogu jasno vidjeti, pada mrak. Onda me odjednom netko gurne s leđa. Nalazim se u tunelu osvijetljenom svijećama i još uvijek ne vidim osobu koja me gura naprijed i govori: „Nastavi, ne osvrći se!“ Tijelo mi je jako napeto, boli me. Ne mogu skrenuti ni lijevo ni desno. Ništa ne vidim. Čovjek me tako silovito gurne da padam u rupu bez dna. Tada se probudim. Srce mi bubnja, gledam zidove u svojoj sobi. Mozak mi je još uvijek omamljen tim snom i još sam više prestravljen. Cijelo me tijelo boli, trbuh, grlo, srce. Boli još sat i pol ili dva. Da bih ublažio bol, počinjem mahnito pušiti cigaretu za cigaretom. U 7 sati ujutro ustajem iz kreveta. Tuširam se hladnom vodom. Oblačim se i idem prema stanici *Bardo*. Nosim natpis sa svojim brojem telefona i riječima „odčepeljivanje odvoda“, a u narančastoj mi je jakni žica za čišćenje. Obično četvero ili petero nas tamo čeka cijeli dan. Kruh nam svaki dan donosi.

Danas sam se prijavio na *Facebook* i *Memories* gdje mi je iskočila slika od prije dvije godine. Slika mene i Mariam. Sjećam se svih pojedinosti toga dana. Bio joj je rođendan i htjela je da ga provedemo u *La Goulette*. Obožava *La Goulette*. Dok je još bila u srednjoj školi, znala je bježati s nastave, uhvatila bi podzemnu pa vlak i sama otišla na plažu. Činila je to kada god bi joj nešto zasmetalo. Promatranje mora bi je smirivalo. Uzeli smo veliki pokrivač, pripremili je limunadu, doručak, ručak.

Bože, kako li smo samo uživali toga dana! Pjevao sam joj *Amal Hayati* (staru stvar Ume Kalthoum prevedenu kao *My Life's Hope*). Puštao ju je kafić preko puta. Osjećao sam da je Mariam jedina žena kojoj sam mogao pjevati *Amal Hayati*. Kad je pala noć, ležali smo nekih pola sata promatrajući nebo. Imao sam osjećaj kao da

je to naša plaža, a mi jedini ljudi na svijetu. Pričao sam joj o svemu, a i ona meni. Bilo mi je tako lakše rasteretiti srce. Kakve li sam joj samo riječi govorio i priče ispričao!

Bože, nikad nisam mislio da to ikome mogu reći. Već dvije godine nemam nikakve vijesti o njoj. Ne znam gdje je. Promijenila je svoj broj i blokirala me na *Facebooku*. Pitam se je li se slika pojavila i na njezinu *news feedu*.

O, jedan je sat popodne! Elegantna žena treba proći ovuda svaki čas. Pretpostavljam da izlazi iz banke iza nas. Ona tamo radi. Bankarica. Kosa joj je tako mekana, a od njezina mi se mirisa vrti u glavi. Uvijek kucka petama kao da hoda po oblacima. Danas nosi svoju crvenu haljinu. Jedan, dva, tri, sad će se okrenuti, nasmiješiti i pozdraviti me: „Kako si danas?“ Ne znam ima li više od četrdeset godina. Ne izgleda tako, zgodna je žena.

Nisam bio s dečkima na plaži više od mjesec dana. Zadnji put kada smo tamo bili, osjetio sam olakšanje. Pjevali smo od svega srca. Izgorjeli smo. Osjećam da me sunce liječi. Čisti me iznutra. Kad zaronim u more, osjećam kao da sam se preporodio. Gubim pojam o vremenu i tako zaboravljam sve svoje probleme. Bili smo poput djece koja se rugaju jedni drugima. Izdaleka se mogao čuti naš smijeh i pjesma. Skačem u more i ronim sve dok ne ostanem bez daha, pa brzo izronim. Hvatam zrak pa opet skačem u vodu i plivam sve dok me se više ne može vidjeti s obale. Samo ja i more i taj glas u meni koji mi govori da odem. Pada razina alkohola, vraćam se na plažu i pijem još malo. Adel ne ide s nama na plažu od posljednje *harge* (tuniska riječ za ilegalnu imigraciju a doslovno znači *spaliti*). Još uvijek nam ne želi reći što se to točno dogodilo. Najviše od svega volim drijemati uljuljkan šumom valova. Kao da sam opet u majčinoj utrobi gdje me ništa ne može povrijediti.

Jednom sam naletio na neki film. Izludio me. Zove se *La Dolce Vita*. Tada sam počeo sanjati o odlasku. Mogao sam se zamisliti tamo. Počeo sam učiti talijanski i dobro sam ga svladao. Ali za vizu se traži puno dokumenata, a ja ih nisam imao. Počeo sam razmišljati o *hargi*. Godinama sam skupljao novac. Bilo je to još uvijek nedovoljno. Moj ujak mi je jedina opcija. Trebao bi prodati komad zemlje i dati mi moj dio. Osjećam kao da nešto skriva od mene. Već danima me zavlaci. Možda zato što sam ga naljutio. Zovem ga svakih nekoliko dana. Umara me taj osjećaj da se nalazim između, moj um tamo, a tijelo zaglavljeno ovdje. Mašta mi divlja. Sanjam o životu u koji čak i nisam siguran. Usmjeravam sav svoj trud na odlazak. Ne mogu više prihvatiti svoj život ovdje. Zašto je Mariam otišla? Sada kad su mi majka i otac umrli, nemam više razloga ostati ovdje. Moje se korijenje osušilo. Pretvorilo se u prašinu koju je vjetar raznio.

Prije dva dana počeo sam vrištati bez ikakva razloga. Sjedio sam na plaži i iznenada počeo silovito vikati: „Dosta mi je! Dosta mi je, Bože, molim te, uzmi me!“ Dečki su me pokušavali utješiti. Bojali su se da će nas zaštitari obližnjega parlamenta opkoliti, a mene uhititi. Vikao sam pola sata bez prestanka, a onda jednostavno otišao. Uvijek se pretvaram da sam dobro. Smijem se i nasmijavam ljude oko sebe,

pričam viceve, osmjehujem se. Strpljiv sam poput stijene, a u meni bijesni vatra. Predugo sam šutio pa sam toga dana puknuo. Čujem ih oko sebe kako me ogovaraju i jedva se suzdržavam da ne opalim nekoga šakom u facu.

Nazvao me je *harreg* (krijumčar). Ja sam nazvao ujaka. Rekao mi je da mu dam dva dana, naći će načina. Svaka minuta koja prođe, izjeda me. To postaje sve gore. Jedva dolazim do daha. Samo što se nije ostvarilo. Umoran sam od sjedenja na pločniku u očekivanju posla. Muka mi je od pokvarene fontane *Bardo* iz koje nikad ne teče voda. Umoran sam od ovoga gradilišta kojemu se ne nazire kraj, od tračnica, razbijenog asfalta, bodljikave žice oko parlamenta. Grlo mi je ispunjeno rikom koja nastoji izaći. A što mislite o ovom snu koji sam izmislio, može li se ostvariti? Što ako se utopim ili stignem na drugu stranu pa me uhvate i vrate? Mora da mi mozak laže. Izmislio je tu priču, a ja sam u nju povjerovao. Ali što mogu izgubiti? Trebao bih pokušati. Nemam što izgubiti. Uspjet će, siguran sam da će to uspjeti. Uvijek sam za smijeh i dobar provod, a ljudi me, hvala Bogu, rado prihvaćaju. Kad se smijem, stvore mi se dvije rupice na obrazima. Žene bi se tamo zaljubile u mene. I volim pjevati. Imam glas od kojega bi i muškarac-pastuh zaplakao.

Prošla su dva dana. U 10.30 ujutro zove me ujak i kaže mi da navratim i uzmem novac. To sam i učinio. A onda sam briznuo u plač. „Ali, nitko te ne tjera, sine moj! Dođi i budi kod nas. Otvori mali dućan. Oženi se, budi sretan i zaboravi sve to. Nemaš pojma kako će to završiti.“ Izjurio sam van posrćući i padajući nakon svaka dva koraka. Naslonio sam se na zid i isplakao. Sâm sam već dvije godine. Sam kuham, jedem sam, spavam sam, gledam televiziju sam. Osjećaj samoće živog me je izjeo. Ne bježim ni od čega, stvarno. Samo želim ići u Rim i lunjati unaokolo dok se ne umorim.

U ovom trenutku nemam pojma kako će se moja priča odvijati. Ne može biti gore od ovoga sada. Osjećam se kao da sam životom platio svoje dugove. Prolazim šumom, a more je sve dalje i dalje. Svaki se korak računa. Jedva da napredujem. Osjećam kao da me pijesak usisava. Vidim da me ljudi pretječu, polako zaostajem, posljednji sam u redu. Na obali sam. Voda je tako tamna da se ne vidi dno. Ukravamo se u mali čamac, svi nagurani. Svi se drže za svoje torbe. Ne mogu više ništa čuti ni vidjeti. Srce mi kuca tako snažno da osjećam kako mi se kida u grudima. Pokraj mene je muškarac mojih godina, možda čak i mlađi. Nasmiješen. Odakle mu hrabrost? Zašto odlazi? Kamo ide? Sanja li i on Italiju? Počinju me boljeti kosti, držim torbu previše čvrsto. Što se više udaljavamo, more postaje sve strašnije. Valovi su siloviti i visoki. Svako njihovo povlačenje i dizanje doima se poput udarca. Od šuma valova krvare mi uši. Kao da vrište. Poput lomljave stakla. Poput groma. Ne prepoznajem to. „Preпусти to Bogu.“ *La Dolce Vita*. Vidim Silviju kako pleše usred *Fontane di Trevi* i zove me, mami me da dođem k njoj. Stižem do nje. Ona me drži. Plešemo s nogama u vodi.